

“मीठे बच्चे- तिमीलाई पढाइ कहिले छुटाउनु छैन, पढाइबाट नै छात्रवृत्ति (स्कलरशिप) मिल्छ यसैले बाबाद्वारा जुन ज्ञान मिल्छ त्यसलाई ग्रहण गर ।”

प्रश्न:- लायक ब्राह्मण कसलाई भनिन्छ ? उसको निशानी सुनाऊ ।

उत्तर:- १. लायक ब्राह्मण उसलाई भनिन्छ जसको मुखमा बाबाको गीता ज्ञान कण्ठ हुन्छ, २. जसले धेरैलाई आफू समान बनाउँछ, ३. धेरैलाई ज्ञान धनको दान गर्छ, ४. कहिले पनि आपसमा एक-अर्काको मतभेदमा आउँदैन, ५. कुनै पनि देहधारीमा बुद्धि अट्काएको हुँदैन, ६. ब्राह्मण अर्थात् जसमा कुनै पनि भूत हुँदैन, जसले देह-अभिमानलाई छोडेर देही-अभिमानी रहने पुरुषार्थ गर्छ ।

ओम् शान्ति । बाबाले आफ्नो र सृष्टि चक्रको परिचय त दिनुभएको छ । यो त बच्चाहरूको बुद्धिमा बसेको छ- सृष्टि चक्र जस्ताको तस्तै दोहोरिन्छ । जसरी नाटक बनाउँछन्, नमूना (मोडल्स) बनाउँछन् । फेरि ती दोहोरिन्छन् । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो चक्र चलनुपर्छ । तिम्रो नाम हो स्वदर्शन चक्रधारी । त्यसैले बुद्धिमा घुम्नुपर्छ । बाबाद्वारा जुन ज्ञान मिल्छ त्यो ग्रहण गर्नुपर्छ । यसरी ग्रहण होस् जसले गर्दा अन्त्यमा बाबा र रचनाको आदि-मध्य-अन्तको याद रहोस् । बच्चाहरूलाई धेरै राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नु छ । यो हो शिक्षा । बच्चाहरूले जान्दछन्- यो शिक्षा तिमी ब्राह्मणहरू बाहेक अरू कसैले जान्दैनन् । वर्णहरूको फरक त छ नि । मनुष्य सम्भन्धछन् हामी सबै मिलेर एक होऔं । अब यति सारा दुनियाँ एक त हुन सक्दैन । यहाँ सारा विश्वमा एक राज्य, एक धर्म, एक भाषा चाहिन्छ । त्यो त सत्ययुगमा थियो । विश्वको बादशाही थियो, जसको मालिक यी लक्ष्मी-नारायण थिए । तिमीलाई बताउनु छ- विश्वमा शान्तिको राज्य यो हो । केवल यहाँको नै कुरा हो, जब यिनको राज्य हुन्छ, त्यतिबेला सारा विश्वमा शान्ति हुन्छ । यो कुरा तिमी बाहेक अरू कसैले जान्दैन । सबै भक्त हुन् । फरक पनि तिमी देख्छौ । भक्ति अलग छ, ज्ञान अलग छ । यस्तो होइन भक्ति नगर्नाले कुनै भूत-प्रेतले खान्छ । होइन । तिमी त बाबाको बनेका छौ । तिमीमा जुन भूतहरू छन् ती निक्किलुपर्छ । पहिलो नम्बरको भूत हो देह-अहंकार । यसलाई निकाल्नको लागि बाबाले देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । बाबालाई याद गर्नाले कुनै पनि भूत सामुन्ने आउनेछैन । २१ जन्मसम्म कुनै पनि भूत आउँदैन । यी ५ भूत हुन् रावण सम्प्रदायका । रावण राज्य भन्छन् । राम राज्य अलग हो, रावण राज्य अलग हो । रावण राज्यमा भ्रष्टाचारी र राम राज्यमा श्रेष्ठाचारी हुन्छन् । यो फरक पनि तिमी बाहेक अरू कसैलाई थाहा छैन । तिमीहरू मध्येमा पनि जो समभेदार, होसियार छन्, उनीहरूले राम्रोसँग सम्भन सक्छन् किनकि माया बिरालो कम छैन । कहिलेकाहीँ पढाइलाई छोडिदिन्छन्, सेन्टरमा जाँदैनन्, दैवी गुण धारण गर्दैनन् । आँखाले पनि धोखा दिन्छ । कुनै चीज राम्रो देख्यो भने खाइदिन्छन् । त्यसैले अब बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूको यो (लक्ष्मी-नारायण) लक्ष्य हो । तिमीलाई यस्तो बन्नु छ । दैवी गुणहरू धारण गर्नु छ, यथा राजा रानी तथा प्रजा सबैमा दैवी गुण हुन्छन् । वहाँ आसुरी गुण हुँदैनन् । असुर हुँदैनन् । तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू बाहेक अरू कोही छैन जसले यी कुराहरूलाई सम्भन सकोस् । तिमीलाई शुद्ध अहंकार छ । तिमी आस्तिक बनेका छौ किनकि मीठा-प्यारा बाबाका बनेका छौ । यो पनि जान्दछौ- कुनै पनि देहधारीले कहिल्यै राजयोगको ज्ञान वा यादको यात्रा सिकाउन सक्दैन । एक बाबाले नै सिकाउनुहुन्छ । तिमी सिकेर फेरि अरूलाई सिकाउँछौ । तिमीलाई सोध्नेछन्- तिमीलाई यो कसले सिकायो ? तिम्रो गुरु को हो ? किनकि शिक्षकले त आध्यात्मिक कुराहरू सिकाउँदैनन्, यो त गुरुले नै सिकाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- हाम्रा गुरु छैनन्, हाम्रो हुनुहुन्छ सतगुरु, उहाँलाई सुप्रीम पनि भनिन्छ । ड्रामा अनुसार सतगुरुले स्वयम् आएर परिचय दिनुहुन्छ र जे सुनाउनुहुन्छ त्यो सबै सत्य नै सुनाउनुहुन्छ र सचखण्डमा लैजानुहुन्छ । सत् एउटै छ । बाँकी कुनै देहधारीलाई याद गर्नु भूटो हो । यहाँ त तिमीले एक बाबालाई नै याद गर्नु छ । जसरी सबै आत्माहरू ज्योतिबिन्दु छन्, त्यस्तै बाबा पनि ज्योतिबिन्दु हुनुहुन्छ । बाँकी हरेक आत्माको संस्कार कर्म आ-आफ्नो छ । सबैको एउटै किसिमको संस्कार हुन सक्दैन । यदि एउटै संस्कार भएको भए फेरि अनुहार पनि सबैको उस्तै हुनुपर्ने हो । कहिले पनि एउटै किसिमको अनुहार हुँदैन । अलि-अलि फरक अवश्य हुन्छ ।

यो नाटक त एउटै छ । सृष्टि पनि एउटै छ, अनेक छैन । तल र माथि दुनियाँ छ भनेर गफ मात्रै लगाउँछन् । माथि ताराहरूमा दुनियाँ छ । बाबाले भन्नुहुन्छ— यो कसले बतायो ? नाम लिन्छन् शास्त्रहरूको । शास्त्र त अवश्य पनि कुनै मनुष्यहरूले लेखेका होलान् । तिमी जान्दछौ— यो त बनी-बनाऊ खेल हो । सेकेण्ड-सेकेण्ड जुन सारा दुनियाँको पार्ट हुन्छ, यो पनि ड्रामाको बनी-बनाऊ खेल हो । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा आएको छ— यो चक्र कसरी घुम्छ, सबै मनुष्य मात्रले कसरी पार्ट खेल्छन् ? बाबाले बताउनुभएको छ— सत्ययुगमा केवल तिम्रो मात्रै पार्ट हुन्छ । नम्बरवार आउँछौ पार्ट बजाउन । बाबाले कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले फेरि अरूलाई सम्झाउनु छ । ठूला-ठूला सेन्टरहरू खुल्दै जानेछन्, त्यसैले ठूला-बडा मानिसहरू त्यहाँ जानेछन् । गरिब पनि आउँछन् । अक्सर गरेर गरिबहरूको बुद्धिमा तुरुन्तै बस्छ । ठूला-बडा मानिसहरू आए पनि काम पन्यो भने भन्नेछन् फुर्सत छैन । हामी राम्रोसँग पढ्नेछौ भनी प्रतिज्ञा गर्छन् तर यदि पढ्दैनन् भने धक्का खान पुग्छन् । मायाले भन् आफ्नो तर्फ खिच्छ । धेरै बच्चाहरू छन् जसले पढ्ने बन्द गरिदिन्छन् । पढाइमा गयल रह्यौ भने अवश्य फेल हुनेछौ । स्कूलमा जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू हुन्छन् उनीहरू कहिले पनि विवाहमा, यता-उति जानको लागि बिदा लिदैनन् । बुद्धिमा रहन्छ मैले राम्रोसँग पढेर छात्रवृत्ति लिनेछु, यसैले पढ्छु । मिस गर्ने ख्याल गर्दैनन् । उनीहरूलाई पढाइ बाहेक अरू केही पनि राम्रो लाग्दैन । सम्झन्छन्— व्यर्थमा समय नष्ट हुनेछ । यहाँ एउटै शिक्षक पढाउनेवाला हुनुहुन्छ त्यसैले पढाइ कहिले मिस गर्नु छैन । यसमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हुन्छ । हेरिन्छ— पढ्ने राम्रा छन् भने पढाउनेको पनि दिल लाग्छ । टीचरको नाम प्रख्यात हुन्छ । ग्रेड बढ्छ । उच्च पद मिल्छ । यहाँ पनि बच्चाहरू जसले जति पढ्छन् उति नै उच्च पद पाउँछन् । एउटै क्लासमा कोही पढेर उच्च पद पाउँछन्, कोही कम । सबैको कमाई एक समान हुँदैन । बुद्धिमा भर पर्छ । त्यो त मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँछन् । तिमी जान्दछौ— बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, त्यसैले राम्रोसँग पढ्नुपर्छ । व्यर्थमा समय खेर फाल्नु हुँदैन । पढाइलाई छोड्नुहुँदैन । उल्टो-सुल्टो कुरा सुनाएर एक-अर्काको अविश्वासी (ट्रेटर) पनि बन्छन् । परमतमा चलनु छैन । श्रीमतको लागि जसले जेसुकै भनोस्, तिमीलाई त निश्चय छ— बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ फेरि त्यो पढाइ छोड्नु हुँदैन । बच्चाहरू नम्बरवार छन्, बाबा त पहिलो नम्बरको हुनुहुन्छ । यस पढाइलाई छोडेर अरू कहाँ जानेछन् । अरू कतैबाट पनि यो पढाइ मिल्न सक्दैन । शिवबाबाबाट पढ्नु छ । सौदा (व्यापार) पनि शिवबाबासँग गर्नु छ । कसैले उल्टो-सुल्टो कुरा सुनाएर अरूको मुख मोडिदिन्छन् । यो बैंक शिवबाबाको हो । सम्झ, कुनैले बाहिर सतसङ्ग शुरू गर्छन्, भन्दछन्— हामीलाई शिवबाबाको बैंकमा जमा गर्नु छ, कसरी गर्नेछन् ? बच्चाहरू जो आउँछन् शिवबाबाको भण्डारीमा खसाउँछन् । एक पैसा पनि दिन्छन् भने सयगुणा भएर मिल्छ । शिवबाबाले भन्नुहुन्छ— तिमीलाई यसको बदलामा महल मिल्ने छ । यो सारा पुरानो दुनियाँ खतम हुनेवाला छ । धनवान् राम्रो-राम्रो कुटुम्बबाट धेरै आउँछन् । हाम्रो शिवबाबाको भण्डारीबाट पालना हुँदैन भनेर कसैले पनि भन्दैन । सबैको पालना भइराखेको छ । कोही गरिब छन्, कोही धनी छन् । धनीबाट गरिबको पालना हुन्छ, यसमा डराउनुपर्ने कुरा छैन । धेरैले चाहन्छन् हामी बाबाको बनिहालौं । तर लायक पनि त हुनुपर्छ । तन्दुरुस्त पनि चाहियो । ज्ञान पनि दिन सक्नु । सरकारले पनि धेरै जाँच गर्छ । यहाँ पनि सबै कुरा हेरिन्छ । सेवा गर्न सक्छन् । नम्बरवार त छन् । सबैले आ-आफ्नो पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । कोही राम्रो पुरुषार्थ गर्दा-गर्दा फेरि अनुपस्थित (अबसेन्ट) भइहाल्छन् । कारणे-अकारणे आउन छोडिदिन्छन् । फेरि तन्दुरुस्ती पनि यस्तो भइहाल्छ । सदाको लागि तन्दुरुस्त बनाउनको लागि यो सबै सिकाइन्छ । जसलाई सोख छ, सम्झन्छन् यादबाटै हाम्रो पाप काटिन्छन्, उनले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन् । कोहीले त बाध्य भएर टायम पास गरिरहेका छन् । आ-आफ्नो जाँच गर्नु छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— गफलत गर्नु भने त्यो थाहा हुनेछ— उसले कसैलाई पनि पढाउन सक्दैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ— ७ दिनमा तिमीलाई लायक ब्राह्मण-ब्राह्मणी बन्नुपर्छ । केवल नामको ब्राह्मण-ब्राह्मणी चाहिन्न । ब्राह्मण-ब्राह्मणी उनीहरू हुन् जसको मुखमा बाबाको गीता ज्ञान कण्ठ होस् । ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार त हुन्छन् नै । यहाँ पनि यस्तै हो । पढाइमा अटेन्शन भएन भने गएर के बन्नेछन् । हरेकलाई आफ्नो

पुरुषार्थ गर्नु छ । सेवाको सबुत दिनुपर्छ, तब यसले यो पद पाउनेछ भन्ने कुरा समझमा आउन सक्छ । फेरि त्यो कल्प-कल्पान्तरको लागि हुनेछ । पढ्दैनन्-पढाउदैनन् भने भित्र सम्झनुपर्छ मैले पूरा पढेको छैन, त्यसैले पढाउन सकिदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— पढाउन लायक किन बन्दैनौ ! ब्राह्मणीलाई कहाँसम्म पठाउनेछौ ! आफू समान बनाएका छैनौ ! जो यहाँ राम्रोसँग पढ्छन्, उनीहरूलाई मदत दिनुपर्छ । धेरैमा आपसी मतभेद रहन्छ । कोहीले फेरि एक-अर्कामा मोहित भएर पढाइ नै छोडिदिन्छन् । जसले गर्नेछ उसले पाउनेछ । एक-अर्काको कुरामा आएर तिमी पढाइ किन छोड्छौ ? यो पनि ड्रामा । तकदिरमा छैन । दिन-प्रतिदिन पढाइ बढ्दै जान्छ । सेन्टरहरू खुल्दै जान्छन् । यो शिवबाबाको खर्च होइन । सारा बच्चाहरूकै खर्च हो । यो दान सबैभन्दा राम्रो हो । त्यस दानले अल्पकालको सुख मिल्छ, यसले २१ जन्मको प्रारब्ध मिल्छ । तिमी जान्दछौ— हामी यहाँ नरबाट नारायण बन्नको लागि आउँछौ । त्यसैले जसले राम्रोसँग पढ्छन्, उनीहरूलाई अनुसरण गर । कति नियमित (रेगुलर) भएर पढ्नुपर्छ । अक्सर गरेर देह-अभिमानमा आएर धेरै लडाईं गर्छन् । आफ्नो तकदिरसँग नाराज हुन्छन् यसैले धेरै संख्या (मेजारिटी) माताहरूको छ । नाम पनि माताहरूको प्रख्यात हुनु छ । ड्रामामा माताहरूको उन्नति पनि निश्चित छ ।

त्यसैले बाबाले मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भेर मामेकम् याद गर । आत्म-अभिमानि भएर रहने गर । शरीर नै छैन भने अरूबाट सुन्छौ कसरी । यो पक्का अभ्यास गर— म आत्मा हुँ, अब मलाई फर्केर जानु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै त्याग गर, बाबालाई याद गर । यसमा नै सारा कुरा भर पर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— धन्दा आदि ठिकै छ सबै गर । ८ घण्टा धन्दा, ८ घण्टा आराम, बाँकी ८ घण्टा यस सरकारको सेवा गर । यो पनि तिमी मेरो होइन, विश्वको सेवा गर्छौ, यसको लागि समय निकाल । मुख्य हो यादको यात्रा । समय बर्बाद गर्नु छैन । त्यस सरकारको ८ घण्टा सेवा गर्छौ, त्यसबाट के मिल्छ ! हजार, दुई हजार, पाँच हजार... यस सरकारको सेवा गर्नाले तिमी पद्मापद्मपति बन्छौ । त्यसैले कति दिलले सेवा गर्नुपर्छ । ८ रत्न बनेका छन् भने अवश्य ८ घण्टा बाबालाई याद गर्छन् होला । भक्तिमार्गमा धेरै याद गर्छन्, समय गुमाउँछन्, मिल्न चाहिँ केही पनि मिल्दैन । गंगा स्नान, जप तप आदि गर्नाले बाबा मिल्नुहुन्न, जसबाट वर्सा मिल्छ । यहाँ त तिमीलाई बाबाबाट वर्सा मिल्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) श्रीमतलाई छोडेर कहिल्यै परमतमा चल्नु छैन । उल्टो-सुल्टो कुराहरूमा आएर पढाइबाट मुख मोड्नु छैन । मतभेदमा आउनु छैन ।
- २) आफ्नो जाँच गर्नु छ— मैले कुनै गल्ती त गर्दिनँ ? पढाइमा पूरा ध्यान छ ? समय व्यर्थ त गुमाउँदिनँ ? आत्म-अभिमानि बनेको छु ? दिलले रूहानी सेवा गर्छु ?

वरदानः— हृदका नाज-नखरा (अभिमान)बाट निक्लेर रूहानी नशामा रहनेवाला प्रीतबुद्धि भव

कतिपय बच्चाहरू हृदको स्वभाव, संस्कारका नखराहरू धेरै गर्छन् । जहाँ मेरो स्वभाव, मेरो संस्कार यो शब्द आउँछ त्यहाँ यस्ता हानि शुरु हुन थाल्छन् । यो मेरो शब्दले नै फेरोमा ल्याउँछ । तर जो बाबाभन्दा भिन्न छ त्यो मेरो हुँदै होइन । मेरो स्वभाव बाबाको स्वभावभन्दा भिन्न हुन सक्दैन, यसैले हृदका नोक्सानीहरूबाट निक्लेर रूहानी नशामा रहने गर । प्रीत बुद्धि बनेर मोहब्बतको प्रीतको नखरा बरु गर ।

स्लोगनः— बाबासँग, सेवासँग र परिवारसँग प्रेम (मोहब्बत) छ भने मेहनतबाट छुट्नेछौ ।

✽ शब्दार्थ : नाज-नखारा— हाव-भाव, अभिमान, घमण्ड